

Arrest

nr. 319 112 van 20 december 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. DJAWA, die loco advocaat O. TODTS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij (verzoeker) als volgt:

A. Feitenrelaas

U hebt de Venezolaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit het dorp Armadio in Barinas. U woonde daarna altijd in Pinto Salinas in Caracas en verhuisde rond 2014/2015 naar Barquisimeto in de staat Lara. De laatste maanden voor uw vertrek verhuisde uw vrouw met de kinderen naar Portuguesa terwijl u in Barquisimeto en Barinas bleef om te werken. U werkte voor verschillende grote bedrijven als slager en werkte daarnaast als landbouwer. U had ook een tijd een hamburgerstand en moest hiervoor afpersingsgeld betalen.

U nam deel aan protestacties en bijeenkomsten. U nam uw vrouw en andere mensen uit uw wijk mee naar deze bijeenkomsten. Doordat u de oppositie steunde, had u problemen met de gemeenteraad. U had geen

recht op voordelen, zoals voedselpakketten en andere basismiddelen, en werd via vernederingen onder druk gezet om de regering te steunen. Vanaf 2019 werd dit een probleem omdat u toen de steun nodig had. U besliste om Venezuela te verlaten omdat, naast de discriminatie die u kende omwille van uw steun aan de oppositie, het er niet meer houdbaar was. Er is geen werk, geen gezondheidszorg, geen onderwijs, onveiligheid, onzekerheid. Om in Venezuela te kunnen leven zou u maandelijks minstens 1500 dollar loon moeten hebben. Omwille van de situatie werd u ook depressief. Een anderhalf jaar voordat u uw paspoort aanvraag, beslisten u en uw vrouw om samen met de kinderen het land te verlaten. Jullie verkochten alles en leenden geld van uw schoonbroer en uw neef in de Verenigde Staten.

U verliet samen met uw vrouw, (...) (CGVS (...)), en uw kinderen, (...) (nationaal nummer (...)) en (...) (nationaal nummer (...)), Venezuela op 6 augustus 2023. Jullie kwamen aan in België op 6 augustus 2023. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 8 augustus 2023.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten voor: uw eigen paspoort, de paspoorten van uw vrouw en kinderen, uw identiteitskaart, de identiteitskaarten van uw vrouw en kinderen, uw twee rijbewijzen, uw huwelijksakte, uw huwelijksregistratie, uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw vrouw en dochter.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U haalde wel aan dat u last hebt van depressies, maar dat het goed gaat (CGVS, p.2). U kon hier geen attesten van voorleggen en stelde dat u niet naar een psycholoog gaat omdat u uzelf en uw familie als psycholoog ziet (CGVS, p.3). Tijdens het persoonlijk onderhoud was u een aantal keer emotioneel (CGVS, p.1, 11, 14). U kreeg dan de tijd om even op adem te komen.

Verder werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedurele redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd werden en dat u in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan uw verplichten.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft of een reëel risico heeft op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen en uw verzoek om internationale bescherming volledig steunen op de motieven die door uw partner (...) (CGVS (...)) werden aangehaald. Inzake haar verzoek om internationale bescherming werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Eenzelfde beslissing voor u dringt zich dan ook op. De beslissing van uw partner luidt als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzonder procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedurele redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft of een reëel risico heeft op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat de belangrijkste motieven die u aanhaalde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève. Bij terugkeer naar Venezuela vreest u in de eerste plaats de slechte socio-economische situatie en de algemene veiligheidssituatie (CGVS-vragenlijst, punt 5, d.d.18.08.2023 + CGVS, p.11-12). Dit geldt ook voor uw man (CGVS-vragenlijst 2325612, punt 5, d.d. 18.08.2023 + CGVS 2325612, p.10-11). U haalde daarnaast ook politieke motieven aan. U en uw man stelden dat jullie heel regelmatig deelnamen aan protestacties en bijeenkomsten (CGVS, p.9 + CGVS 2325612, p.8-9). Zowel u als uw man verklaarden dat jullie geen voordelen kregen omdat jullie geen vaderlandskaat hadden en omdat jullie deelnamen aan de

acties (CGVS 2325612, p.9). Uw man zei dat hij als een vaderlandsverrader werd gezien en onder druk gezet werd door de mensen uit de gemeente (ibid.).

Wat uw risico ten gevolge van uw deelname aan de protesten betreft, moeten de volgende zaken worden opgemerkt. Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (**COI Focus Venezuela. Behandeling van opposanten** van 8 december 2022 en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat vakbondsactivisten, journalisten, mensenrechtenactivisten, politiek opposanten en NGO-medewerkers gevisieerd kunnen worden door het regime. Zo kunnen ze te maken krijgen met bedreiging, intimidatie, stigmatisering en/of arrestaties. Uit de geraadpleegde informatie blijkt bovendien dat deze arrestaties arbitrair kunnen plaatsvinden waardoor iedereen die oppositieactiviteiten ontwikkelt potentieel risico loopt.

Echter, uit deze informatie blijkt eveneens dat het aantal politiek gemotiveerde arrestaties de afgelopen jaren sterk is afgenomen. Waar de massademonstraties, dewelke plaatsvonden van 2017 tot 2019, telkens gepaard gingen met een golf van massa-arrestaties, is er de afgelopen jaren een andere evolutie waar te nemen. Uit de beschikbare bronnen komt naar voren dat het aantal arrestaties van politieke opposanten de afgelopen jaren relatief beperkt blijft en geenszins de proporties aanneemt van de periode voor 2020. Deze evolutie valt volgens de geraadpleegde bronnen te verklaren door het lagere aantal demonstraties tegen het regime en de oppositie die op minder steun van de bevolking kan rekenen, waardoor de gevestigde autoriteiten zich minder bedreigd voelen, maar ook de Venezolaanse autoriteiten die op zoek zijn naar internationale legitimiteit en zich terughoudender opstellen door de onderzoeken van de VN-missie en het Internationaal Strafhof.

Uit de geraadpleegde bronnen blijkt geenszins dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Uit uw verklaringen en die van uw man blijkt dat u noch uw familieleden politieke activisten waren. U stelde dat u niet politiek actief was, maar wel achter de oppositie stond (CGVS, p.9). U verklaarde dat u vaak deelnam aan protestacties, maar gewoon als deelnemer (ibid.). Na 2018 stopte u ook met deel te nemen aan deze grote protesten om bij de kinderen te blijven, maar ging u wel nog naar kleinere acties (ibid.). Uw echtgenoot bleef wel naar deze grotere protestacties gaan (ibid.), maar ook hij steunde gewoon de oppositie en was enkel een deelnemer aan de protesten (CGVS 2325612, p.8). Hij verklaarde dat hij tijdens de protesten niets deed en gewoon observeerde (ibid.). Hij trof wel verschillende personen op om aan de protesten deel te nemen (ibid.). Hieruit blijkt dat zowel uw politieke activiteiten als die van uw man zich beperkten tot uw en zijn deelname aan protesten, waarbij jullie geen bijzondere, hoge noch zichtbare functie vervulden. U verklaarde bovendien dat u nooit problemen kende tijdens de protestacties (CGVS, p.9). Ook stelde u dat u geen ernstige problemen had omwille van uw steun aan de oppositie (CGVS, p.14). Wanneer uw man werd gevraagd of hij ooit problemen kende tijdens de protestacties zei hij dat hij enkel problemen had met de gemeentes (CGVS 2325612, p.8). Hij verklaarde geen voordelen te krijgen omdat hij de oppositie steunde (ibid.). Ook zei hij dat hij niet bedreigd werd omwille van zijn deelname aan protestacties (CGVS 2325612, p.12). Uit jullie verklaringen kan niet worden afgeleid dat jullie persoonlijk gezocht of gevisieerd werden door de autoriteiten of paramilitaire organisaties. Bovendien konden zowel u als uw man geen foto's of ander bewijsmateriaal voorleggen van jullie deelname aan de protesten (CGVS, p.10 + CGVS 2325612, p.8). Jullie hadden foto's, maar raakten deze toevallig kwijt (ibid.). Het is merkwaardig dat u en uw man aan zoveel protesten deelnamen, maar hier geen enkele foto of ander bewijsmateriaal van hebben.

U slaagde er niet in aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw deelname aan de protestacties en de deelnames van uw man niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten. U gaf aan dat de overheid ervan op de hoogte was dat u en uw man deelnamen aan de protesten, maar dit was enkel een veronderstelling (CGVS, p.9-10). Uw man zei dan weer dat de overheid niet zozeer op de hoogte was van jullie deelname, maar wel de gemeenteraad (CGVS 2325612, p.8). Hij stelde dat de gemeenteraad alles observeerde (ibid.). Bovendien haalden u of uw man geen problemen aan omwille van jullie deelname aan de door u vernoemde protesten. U en uw man stelden enkel dat u en uw gezin geen klapboxen kregen omdat jullie niet ingeschreven stonden bij de Partido Socialista Unido (PSUV) of een vaderlandkaart hadden (CGVS, p.12 + CGVS 2325612, p.8, 10-11).

Daarenboven konden jullie zonder grote problemen op een legale manier jullie paspoorten aanvragen en het land verlaten (CGVS, p.10-11 + CGVS 2325612, p.9-10).

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw deelname aan protestacties. Bovendien gaf u enkel jullie economische situatie, de veiligheidssituatie in Venezuela en de depressie van uw man als redenen voor jullie vertrek uit Venezuela (CGVS, p.11-12). In verband met de depressie van uw man moet worden gesteld dat hij in België geen psychologische hulp heeft gezocht (CGVS, p.12-13 + CGVS 2325612, p.3). Zowel u als uw man legden ook geen psychologische attesten voor die zijn depressie bevestigen.

Uit het geheel van uw verklaringen en die van uw man blijkt niet dat u om redenen die aan de Conventie gerelateerd zijn, geviséerd werd in Venezuela en in de toekomst bij een eventuele terugkeer naar Venezuela om dergelijke redenen zou worden geviséerd.

U stelde nog dat u en uw gezin bij een terugkeer naar Venezuela gezien zullen worden als verraders (CGVS, p.16). U verklaarde dat mensen die teruggaan naar Venezuela hard worden aangepakt, hun bezittingen worden afgenomen en er zelfs een mogelijkheid is om opgepakt te worden (ibid.). Uit de **COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie** van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkel hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat **alle** terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming.

Zoals eerder al werd aangehaald konden u en uw gezin zonder grote problemen op een legale manier en met jullie eigen paspoorten het land verlaten (CGVS, p.10-11 + CGVS 2325612, p.9-10). Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.**

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, **specifiek** wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi focus venezuela situatieschets 20230808 0.pdf](https://coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf) (cgrs.be) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en oliepijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet

gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U gaf aan dat zowel u als uw man, na jullie ontslag, nog hier en daar werk vonden (CGVS, p.11-14). Ook werden uit zowel uw verklaringen als die van uw man duidelijk dat jullie in Venezuela een netwerk hebben om op terug te vallen. Zowel u als uw man verklaarden dat jullie zowel mentale als financiële steun ontvingen van jullie familieleden (CGVS, p.11-12, 15 + CGVS 2325612, p.5, 9-10). Één van de broers van uw man heeft zijn eigen boerderij in Venezuela en zorgde ervoor dat uw man samen met hem aan landbouw kon doen (CGVS, p.11-13 + CGVS 2325612, p.5, 9). Met de opbrengst van de oogsten kon uw man bijvoorbeeld jullie nieuwe paspoorten betalen (CGVS 2325612, p.9). Ook deelde zijn broer een deel van zijn winst met jullie (CGVS, p.12).

Uw man heeft ook een neef die in de Verenigde Staten verblijft waar jullie geld van konden lenen (CGVS 2325612, p.10). U verklaarde daarnaast dat uw zus wel toegang had tot voordelen van de overheid zoals de klapboxen (CGVS, p.14-15). Zij hielp jullie dan ook af en toe wanneer jullie het moeilijk hadden (ibid.). Ook uw broer was in een positie waarin hij u en uw gezin 1000 dollar kon lenen (CGVS 2325612, p.10). Via één van uw schoonbroers kon uw dochter gratis gitaar spelen en uw zoon kon gratis lid worden van een voetbalclub (CGVS, p.12). Daarnaast moet worden opgemerkt dat u en uw man, ondanks jullie economische problemen, in 2023 trouwden en om te vieren met de familie gingen gaan eten (CGVS 2325612, p.12). Dit is merkwaardig gezien jullie precaire economische situatie. Ook weigerde uw man principeel een vaderlandskaart aan te vragen (CGVS 2325612, p.11). Dit ondanks dat hij stelde dat jullie vanaf 2019 de steun van de overheid nodig hadden (CGVS 2325612, p.11-12).

Bovenstaande elementen bevestigen dat u bij terugkeer naar Venezuela niet op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi focus venezuela situatieschets 20230808 0.pdf \(cgrs.be\)](https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

U haalde aan dat een meisje uit de voetbalclub van uw zoon ontvoerd werd voor losgeld (CGVS, p.12, 15). U stelde dat kinderen ontvoerd werden voor hun organen (ibid.). U en uw man hadden schrik dat dit ook met jullie kinderen zou kunnen gebeuren (CGVS, p.15). Uw man haalde hiernaast nog aan dat hij door colectivo's werd afgeperst toen hij zijn eigen hamburgerkraam had (CGVS 2325612, p.13). Echter, moest hij enkel betalen, maar gebeurde er verder niets (ibid.).

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk gebied Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisereerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). **Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.**

In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende

groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming neerlegde, wijzigen niets aan de gemaakte beoordeling. De documenten hebben namelijk enkel betrekking op de nationaliteit, identiteit en gezinssituatie van uzelf, uw man en uw kinderen. De inhoud hiervan staat niet ter discussie. ”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U hebt de Venezolaanse nationaliteit. Uw ouders hadden de Colombiaanse nationaliteit, maar u werd door uw grootmoeder opgevoed in Venezuela en kreeg zo de Venezolaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit Pinto Salinas in Caracas. U woonde hier ook met uw man tot 2015. Sinds 2015 woonden u en uw man in Parque Simeto in de staat Lara. De laatste zes maanden voor uw vertrek woonde u samen met uw kinderen in de wijk Nueva Brisa in Guanares, Portuguesa. U woonde hier bij familieleden van uw echtgenoot. U was werkzaam in het bedrijf Ferro Lassa. Daarvoor was u werkzaam in de verkoop. U liep ook een tijdje stage in een moederhuis in het kader van uw opleiding dieetkunde en voeding.

U steunde de oppositie en liet dit blijken door op hen te stemmen en deel te nemen aan protestacties in Caracas. In 2018 nam u voor de laatste keer deel aan een grote protestactie en u ging daarna enkel nog naar kleinere protesten. In 2017 werd u ontslagen bij Ferro Lassa. U had geen werk meer en u en uw man kregen het hierdoor financieel moeilijk. U kon af en toe wel ergens gaan poetsen. Vanaf 2021 bevonden jullie zich in een kritische situatie doordat ook uw man zijn werk kwijtraakte. Hij kon af en toe nog in een supermarkt werken als slager en begon eind 2021 ook een eetkraam waarin hij hamburgers en hotdogs verkocht. Echter, moest hij al snel stoppen met de zaak omdat de verkoop niet goed was. Jullie hadden het zo lastig dat uw man depressief werd. Hij probeerde ook zichzelf het leven te ontnemen. Jullie hadden niet altijd genoeg geld om de kinderen eten te geven. Gelukkig kregen jullie veel steun van jullie familie en van de broer van uw man. Hij nam uw man mee om samen in de landbouw te gaan werken. In 2022 kon u ook twee keer per week in een bakkerij gaan werken. Dat jaar konden jullie kinderen niet naar school door jullie financiële situatie. Ze werden ook ziek. Daarnaast hadden u en uw gezin geen recht op voordelen omdat jullie geen vaderlandskaat hadden of ingeschreven waren bij de Partido Socialisata Unido de Venezuela (PSUV). In januari 2023 gingen jullie naar Guanares om bij de oom en tante van uw man in te trekken. Uw man ging op hun gronden werken en bracht eten mee. In Guanares kon uw zoon gratis voetballen bij een voetbalclub. Echter, verdween daar op een bepaald moment een meisje. Jullie hoorden later dat er losgeld voor haar werd gevraagd. Uw zoon kende haar en was ongerust. Hij wilde niet meer alleen naar de voetbal. Jullie hoorden van familieleden dat er kinderen ontvoerd werden voor organen.

U verliet samen met uw man (...) (CG nummer (...)), uw zoon (...) (nationaal nummer 13040844137) en uw dochter (...) (nationaal nummer (...)) Venezuela op 6 augustus 2023 en jullie kwamen die dag ook aan in België. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 8 augustus 2023. Uw zoon en dochter staan op uw bijlage.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten voor: uw eigen paspoort, de paspoorten van uw man en kinderen, uw identiteitskaart, de identiteitskaarten van uw man en kinderen, twee rijbewijzen van uw man, uw huwelijksakte, uw huwelijksregistratie, uw geboorteakte en de geboorteaktes van uw man en dochter.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzonder procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedurele redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft of een reëel risico heeft op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat de belangrijkste motieven die u aanhaalde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève. Bij terugkeer naar Venezuela vreest u in de eerste plaats de slechte socio-economische situatie en de algemene veiligheidssituatie (CGVS-vragenlijst, punt 5, d.d.18.08.2023 + CGVS, p.11-12). Dit geldt ook voor uw man (CGVS-vragenlijst 2325612, punt 5, d.d. 18.08.2023 + CGVS 2325612, p.10-11). U haalde daarnaast ook politieke motieven aan. U en uw man stelden dat jullie heel regelmatig deelnamen aan protestacties en bijeenkomsten (CGVS, p.9 + CGVS 2325612, p.8-9). Zowel u als uw man verklaarden dat jullie geen voordelen kregen omdat jullie geen vaderlandskaart hadden en omdat jullie deelnamen aan de acties (CGVS 2325612, p.9). Uw man zei dat hij als een vaderlandsverrader werd gezien en onder druk gezet werd door de mensen uit de gemeente (*ibid.*).

Wat uw risico ten gevolge van uw deelname aan de protesten betreft, moeten de volgende zaken worden opgemerkt. Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (**COI Focus Venezuela. Behandeling van opposanten** van 8 december 2022 en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat vakbondsactivisten, journalisten, mensenrechtenactivisten, politiek opposanten en NGO-medewerkers gevisieerd kunnen worden door het regime. Zo kunnen ze te maken krijgen met bedreiging, intimidatie, stigmatisering en/of arrestaties. Uit de geraadpleegde informatie blijkt bovendien dat deze arrestaties arbitrair kunnen plaatsvinden waardoor iedereen die oppositieactiviteiten ontwikkelt potentieel risico loopt.

Echter, uit deze informatie blijkt eveneens dat het aantal politiek gemotiveerde arrestaties de afgelopen jaren sterk is afgenomen. Waar de massademonstraties, dewelke plaatsvonden van 2017 tot 2019, telkens gepaard gingen met een golf van massa-arrestaties, is er de afgelopen jaren een andere evolutie waar te nemen. Uit de beschikbare bronnen komt naar voor dat het aantal arrestaties van politieke opposanten de afgelopen jaren relatief beperkt blijft en geenszins de proporties aanneemt van de periode voor 2020. Deze evolutie valt volgens de geraadpleegde bronnen te verklaren door het lagere aantal demonstraties tegen het regime en de oppositie die op minder steun van de bevolking kan rekenen, waardoor de gevestigde autoriteiten zich minder bedreigd voelen, maar ook de Venezolaanse autoriteiten die op zoek zijn naar internationale legitimiteit en zich terughoudender opstellen door de onderzoeken van de VN-missie en het Internationaal Strafhof.

Uit de geraadpleegde bronnen blijkt geenszins dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Uit uw verklaringen en die van uw man blijkt dat u noch uw familieleden politieke activisten waren. U stelde dat u niet politiek actief was, maar wel achter de oppositie stond (CGVS, p.9). U verklaarde dat u vaak deelnam aan protestacties, maar gewoon als deelnemer (*ibid.*). Na 2018 stopte u ook met deel te nemen aan

deze grote protesten om bij de kinderen te blijven, maar ging u wel nog naar kleinere acties (ibid.). Uw echtgenoot bleef wel naar deze grotere protestacties gaan (ibid.), maar ook hij steunde gewoon de oppositie en was enkel een deelnemer aan de protesten (CGVS 2325612, p.8). Hij verklaarde dat hij tijdens de protesten niets deed en gewoon observeerde (ibid.). Hij trommelde wel verschillende personen op om aan de protesten deel te nemen (ibid.). Hieruit blijkt dat zowel uw politieke activiteiten als die van uw man zich beperkten tot uw en zijn deelname aan protesten, waarbij jullie geen bijzondere, hoge noch zichtbare functie vervulden. U verklaarde bovendien dat u nooit problemen kende tijdens de protestacties (CGVS, p.9). Ook stelde u dat u geen ernstige problemen had omwille van uw steun aan de oppositie (CGVS, p.14). Wanneer uw man werd gevraagd of hij ooit problemen kende tijdens de protestacties zei hij dat hij enkel problemen had met de gemeentes (CGVS 2325612, p.8). Hij verklaarde geen voordelen te krijgen omdat hij de oppositie steunde (ibid.). Ook zei hij dat hij niet bedreigd werd omwille van zijn deelname aan protestacties (CGVS 2325612, p.12). Uit jullie verklaringen kan niet worden afgeleid dat jullie persoonlijk gezocht of gevisieerd werden door de autoriteiten of paramilitaire organisaties. Bovendien konden zowel u als uw man geen foto's of ander bewijsmateriaal voorleggen van jullie deelname aan de protesten (CGVS, p.10 + CGVS 2325612, p.8). Jullie hadden foto's, maar raakten deze toevallig kwijt (ibid.). Het is merkwaardig dat u en uw man aan zoveel protesten deelnamen, maar hier geen enkele foto of ander bewijsmateriaal van hebben.

U slaagde er niet in aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw deelname aan de protestacties en de deelnames van uw man niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten. U gaf aan dat de overheid ervan op de hoogte was dat u en uw man deelnamen aan de protesten, maar dit was enkel een veronderstelling (CGVS, p.9-10). Uw man zei dan weer dat de overheid niet zozeer op de hoogte was van jullie deelname, maar wel de gemeenteraad (CGVS 2325612, p.8). Hij stelde dat de gemeenteraad alles observeerde (ibid.). Bovendien haalden u of uw man geen problemen aan omwille van jullie deelname aan de door u vernoemde protesten. U en uw man stelden enkel dat u en uw gezin geen klapboxen kregen omdat jullie niet ingeschreven stonden bij de Partido Socialista Unido (PSUV) of een vaderlandskaat hadden (CGVS, p.12 + CGVS 2325612, p.8, 10-11). Daarenboven konden jullie zonder grote problemen op een legale manier jullie paspoorten aanvragen en het land verlaten (CGVS, p.10-11 + CGVS 2325612, p.9-10).

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw deelname aan protestacties. Bovendien gaf u enkel jullie economische situatie, de veiligheidssituatie in Venezuela en de depressie van uw man als redenen voor jullie vertrek uit Venezuela (CGVS, p.11-12). In verband met de depressie van uw man moet worden gesteld dat hij in België geen psychologische hulp heeft gezocht (CGVS, p.12-13 + CGVS 2325612, p.3). Zowel u als uw man legden ook geen psychologische attesten voor die zijn depressie bevestigen.

Uit het geheel van uw verklaringen en die van uw man blijkt niet dat u om redenen die aan de Conventie gerelateerd zijn, gevisieerd werd in Venezuela en in de toekomst bij een eventuele terugkeer naar Venezuela om dergelijke redenen zou worden gevisieerd.

U stelde nog dat u en uw gezin bij een terugkeer naar Venezuela gezien zullen worden als verraders (CGVS, p.16). U verklaarde dat mensen die teruggaan naar Venezuela hard worden aangepakt, hun bezittingen worden afgenomen en er zelfs een mogelijkheid is om opgepakt te worden (ibid.). Uit de **COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie** van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkel hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat **alle** terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers

bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming.

Zoals eerder al werd aangehaald konden u en uw gezin zonder grote problemen op een legale manier en met jullie eigen paspoorten het land verlaten (CGVS, p.10-11 + CGVS 2325612, p.9-10). Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.**

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§

35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, **specifiek** wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi focus venezuela situatieschets 20230808 0.pdf \(cgrs.be\)](https://coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijs, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U gaf aan dat zowel u als uw man, na jullie ontslag, nog hier en daar werk vonden (CGVS, p.11-14). Ook werden uit zowel uw verklaringen als die van uw man duidelijk dat jullie in Venezuela een netwerk hebben om op terug te vallen. Zowel u als uw man verklaarden dat jullie zowel mentale als financiële steun ontvingen van jullie familieleden (CGVS, p.11-12, 15 + CGVS 2325612, p.5, 9-10). Één van de broers van uw man heeft zijn eigen boerderij in Venezuela en zorgde ervoor dat uw man samen met hem aan landbouw kon doen (CGVS, p.11-13 + CGVS 2325612, p.5, 9). Met de opbrengst van de oogsten kon uw man bijvoorbeeld jullie nieuwe paspoorten betalen (CGVS 2325612, p.9). Ook deelde zijn broer een deel van zijn winst met jullie (CGVS, p.12).

Uw man heeft ook een neef die in de Verenigde Staten verblijft waar jullie geld van konden lenen (CGVS 2325612, p.10). U verklaarde daarnaast dat uw zus wel toegang had tot voordelen van de overheid zoals de klapboxen (CGVS, p.14-15). Zij hielp jullie dan ook af en toe wanneer jullie het moeilijk hadden (ibid.). Ook uw broer was in een positie waarin hij u en uw gezin 1000 dollar kon lenen (CGVS 2325612, p.10). Via één van uw schoonbroers kon uw dochter gratis gitaar spelen en uw zoon kon gratis lid worden van een voetbalclub (CGVS, p.12). Daarnaast moet worden opgemerkt dat u en uw man, ondanks jullie economische problemen, in 2023 trouwden en om te vieren met de familie gingen eten (CGVS 2325612, p.12). Dit is merkwaardig gezien jullie precare economische situatie. Ook weigerde uw man principeel een vaderlandskaat aan te vragen (CGVS 2325612, p.11). Dit ondanks dat hij stelde dat jullie vanaf 2019 de steun van de overheid nodig hadden (CGVS 2325612, p.11-12).

Bovenstaande elementen bevestigen dat u bij terugkeer naar Venezuela niet op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi focus venezuela situatieschets 20230808 0.pdf \(cgrs.be\)](https://coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

U haalde aan dat een meisje uit de voetbalclub van uw zoon ontvoerd werd voor losgeld (CGVS, p.12, 15). U stelde dat kinderen ontvoerd werden voor hun organen (ibid.). U en uw man hadden schrik dat dit ook met jullie kinderen zou kunnen gebeuren (CGVS, p.15). Uw man haalde hiernaast nog aan dat hij door colectivo's werd afgeperst toen hij zijn eigen hamburgerkraam had (CGVS 2325612, p.13). Echter, moest hij enkel betalen, maar gebeurde er verder niets (ibid.).

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk gebied Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). **Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.**

In de deelstaten Zulía, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming neerlegde, wijzigden niets aan de gemaakte beoordeling. De documenten hebben namelijk enkel betrekking op de nationaliteit, identiteit en gezinssituatie van uzelf, uw man en uw kinderen. De inhoud hiervan staat niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekers evenmin als vluchteling erkennen of hen de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzonder procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedurele redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft of een reëel risico heeft op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat de belangrijkste motieven die u aanhaalde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève. Bij terugkeer naar Venezuela vreest u in de eerste plaats de slechte socio-economische situatie en de algemene veiligheidssituatie (CGVS-vragenlijst, punt 5, d.d.18.08.2023 + CGVS, p.11-12). Dit geldt ook voor uw man (CGVS-vragenlijst 2325612, punt 5, d.d. 18.08.2023 + CGVS 2325612, p.10-11). U haalde daarnaast ook politieke motieven aan. U en uw man stelden dat jullie heel regelmatig deelnamen aan protestacties en bijeenkomsten (CGVS, p.9 + CGVS 2325612, p.8-9). Zowel u als uw man verklaarden dat jullie geen voordelen kregen omdat jullie geen vaderlandskaart hadden en omdat jullie deelnamen aan de acties (CGVS 2325612, p.9). Uw man zei dat hij als een vaderlandsverrader werd gezien en onder druk gezet werd door de mensen uit de gemeente (ibid.).

*Wat uw risico ten gevolge van uw deelname aan de protesten betreft, moeten de volgende zaken worden opgemerkt. Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (**COI Focus Venezuela. Behandeling van opposanten van 8 december 2022 en EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat vakbondsactivisten, journalisten, mensenrechtenactivisten, politiek opposanten en NGO-medewerkers gevisieerd kunnen worden door het regime. Zo kunnen ze te maken krijgen met bedreiging, intimidatie, stigmatisering en/of arrestaties. Uit de geraadpleegde informatie blijkt bovendien dat deze arrestaties arbitrair kunnen plaatsvinden waardoor iedereen die oppositieactiviteiten ontwikkelt potentieel risico loopt.*

Echter, uit deze informatie blijkt eveneens dat het aantal politiek gemotiveerde arrestaties de afgelopen jaren sterk is afgenomen. Waar de massademonstraties, dewelke plaatsvonden van 2017 tot 2019, telkens gepaard gingen met een golf van massa-arrestaties, is er de afgelopen jaren een andere evolutie waar te nemen. Uit de beschikbare bronnen komt naar voor dat het aantal arrestaties van politieke opposanten de afgelopen jaren relatief beperkt blijft en geenszins de proporties aanneemt van de periode voor 2020. Deze evolutie valt volgens de geraadpleegde bronnen te verklaren door het lagere aantal demonstraties tegen het regime en de oppositie die op minder steun van de bevolking kan rekenen, waardoor de gevestigde autoriteiten zich minder bedreigd voelen, maar ook de Venezolaanse autoriteiten die op zoek zijn naar internationale legitimiteit en zich terughoudender opstellen door de onderzoeken van de VN-missie en het Internationaal Strafhof.

Uit de geraadpleegde bronnen blijkt geenszins dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet

volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Uit uw verklaringen en die van uw man blijkt dat u noch uw familieleden politieke activisten waren. U stelde dat u niet politiek actief was, maar wel achter de oppositie stond (CGVS, p.9). U verklaarde dat u vaak deelnam aan protestacties, maar gewoon als deelnemer (ibid.). Na 2018 stopte u ook met deel te nemen aan deze grote protesten om bij de kinderen te blijven, maar ging u wel nog naar kleinere acties (ibid.). Uw echtgenoot bleef wel naar deze grotere protestacties gaan (ibid.), maar ook hij steunde gewoon de oppositie en was enkel een deelnemer aan de protesten (CGVS 2325612, p.8). Hij verklaarde dat hij tijdens de protesten niets deed en gewoon observeerde (ibid.). Hij trommelde wel verschillende personen op om aan de protesten deel te nemen (ibid.). Hieruit blijkt dat zowel uw politieke activiteiten als die van uw man zich beperkten tot uw en zijn deelname aan protesten, waarbij jullie geen bijzondere, hoge noch zichtbare functie vervulden. U verklaarde bovendien dat u nooit problemen kende tijdens de protestacties (CGVS, p.9). Ook stelde u dat u geen ernstige problemen had omwille van uw steun aan de oppositie (CGVS, p.14). Wanneer uw man werd gevraagd of hij ooit problemen kende tijdens de protestacties zei hij dat hij enkel problemen had met de gemeentes (CGVS 2325612, p.8). Hij verklaarde geen voordelen te krijgen omdat hij de oppositie steunde (ibid.). Ook zei hij dat hij niet bedreigd werd omwille van zijn deelname aan protestacties (CGVS 2325612, p.12). Uit jullie verklaringen kan niet worden afgeleid dat jullie persoonlijk gezocht of gevisieerd werden door de autoriteiten of paramilitaire organisaties. Bovendien konden zowel u als uw man geen foto's of ander bewijsmateriaal voorleggen van jullie deelname aan de protesten (CGVS, p.10 + CGVS 2325612, p.8). Jullie hadden foto's, maar raakten deze toevallig kwijt (ibid.). Het is merkwaardig dat u en uw man aan zoveel protesten deelnamen, maar hier geen enkele foto of ander bewijsmateriaal van hebben.

U slaagde er niet in aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw deelname aan de protestacties en de deelnames van uw man niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten. U gaf aan dat de overheid ervan op de hoogte was dat u en uw man deelnamen aan de protesten, maar dit was enkel een veronderstelling (CGVS, p.9-10). Uw man zei dan weer dat de overheid niet zozeer op de hoogte was van jullie deelname, maar wel de gemeenteraad (CGVS 2325612, p.8). Hij stelde dat de gemeenteraad alles observeerde (ibid.). Bovendien haalden u of uw man geen problemen aan omwille van jullie deelname aan de door u vernoemde protesten. U en uw man stelden enkel dat u en uw gezin geen klapboxen kregen omdat jullie niet ingeschreven stonden bij de Partido Socialista Unido (PSUV) of een vaderlandskaat hadden (CGVS, p.12 + CGVS 2325612, p.8, 10-11). Daarenboven konden jullie zonder grote problemen op een legale manier jullie paspoorten aanvragen en het land verlaten (CGVS, p.10-11 + CGVS 2325612, p.9-10).

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw deelname aan protestacties. Bovendien gaf u enkel jullie economische situatie, de veiligheidssituatie in Venezuela en de depressie van uw man als redenen voor jullie vertrek uit Venezuela (CGVS, p.11-12). In verband met de depressie van uw man moet worden gesteld dat hij in België geen psychologische hulp heeft gezocht (CGVS, p.12-13 + CGVS 2325612, p.3). Zowel u als uw man legden ook geen psychologische attesten voor die zijn depressie bevestigen.

Uit het geheel van uw verklaringen en die van uw man blijkt niet dat u om redenen die aan de Conventie gerelateerd zijn, gevisieerd werd in Venezuela en in de toekomst bij een eventuele terugkeer naar Venezuela om dergelijke redenen zou worden gevisieerd.

U stelde nog dat u en uw gezin bij een terugkeer naar Venezuela gezien zullen worden als verraders (CGVS, p.16). U verklaarde dat mensen die teruggaan naar Venezuela hard worden aangepakt, hun bezittingen worden afgenomen en er zelfs een mogelijkheid is om opgepakt te worden (ibid.). Uit de **COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie** van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkel hiervan zouden in februari 2024

nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat **alle** terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming.

Zoals eerder al werd aangehaald konden u en uw gezin zonder grote problemen op een legale manier en met jullie eigen paspoorten het land verlaten (CGVS, p.10-11 + CGVS 2325612, p.9-10). Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.**

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan**

worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, **specifiek** wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U gaf aan dat zowel u als uw man, na jullie ontslag, nog hier en daar werk vonden (CGVS, p.11-14). Ook werden uit zowel uw verklaringen als die van uw man duidelijk dat jullie in Venezuela een netwerk hebben om op terug te vallen. Zowel u als uw man verklaarden dat jullie zowel mentale als financiële steun ontvingen van jullie familieleden (CGVS, p.11-12, 15 + CGVS 2325612, p.5, 9-10). Één van de broers van uw man heeft zijn eigen boerderij in Venezuela en zorgde ervoor dat uw man samen met hem aan landbouw kon doen (CGVS, p.11-13 + CGVS 2325612, p.5, 9). Met de opbrengst van de oogsten kon uw man bijvoorbeeld jullie nieuwe paspoorten betalen (CGVS 2325612, p.9). Ook deelde zijn broer een deel van zijn winst met jullie (CGVS, p.12).

Uw man heeft ook een neef die in de Verenigde Staten verblijft waar jullie geld van konden lenen (CGVS 2325612, p.10). U verklaarde daarnaast dat uw zus wel toegang had tot voordelen van de overheid zoals de klapboxen (CGVS, p.14-15). Zij hielp jullie dan ook af en toe wanneer jullie het moeilijk hadden (ibid.). Ook uw broer was in een positie waarin hij u en uw gezin 1000 dollar kon lenen (CGVS 2325612, p.10). Via één van uw schoonbroers kon uw dochter gratis gitaar spelen en uw zoon kon gratis lid worden van een voetbalclub (CGVS, p.12). Daarnaast moet worden opgemerkt dat u en uw man, ondanks jullie economische problemen, in 2023 trouwden en om te vieren met de familie gingen gaan eten (CGVS 2325612, p.12). Dit is merkwaardig gezien jullie precaire economische situatie. Ook weigerde uw man principieel een vaderlandskaat aan te vragen (CGVS 2325612, p.11). Dit ondanks dat hij stelde dat jullie vanaf 2019 de steun van de overheid nodig hadden (CGVS 2325612, p.11-12).

Bovenstaande elementen bevestigen dat u bij terugkeer naar Venezuela niet op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat er in hun hoofde geen nood is aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete

elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijven. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissingen, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoekers niet aantonen dat de motivering in de bestreden beslissingen onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoekers komen in wezen immers niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermogen voormelde motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten.

Op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat de zittende Venezolaanse regering en de oppositie verwikkeld waren in een heftig gevecht om de macht, doch is eind 2022 de Venezolaanse oppositie zwak en verdeeld, met veel van zijn leiders in ballingschap (CEDOCA, COI Focus "Venezuela. Situatieschets", 8 augustus 2023, p. 7-10). Daarnaast had de regering van president Maduro sinds 2014 tevens te maken met grootschalige protesten wegens de economische, politieke, sociale en veiligheidssituatie in het hele land. Sinds 2020 nemen de grootschalige politieke protesten af (CEDOCA, COI Focus "Venezuela. Situatieschets", 8 augustus 2023, p. 11), doch blijven er nog dagelijks protesten plaatsvinden rond socio-economische thema's. De meerderheid van de protesten begin 2023 gingen uit van Venezolaanse arbeiders en onderwijspersoneel, waarbij deze laatsten vooral hun ontoereikende salaris, verslechterde infrastructuur en schending van hun basisrechten aanklaarten (EUAA Venezuela, november 2023, p. 65).

Na de staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime weer toe. Uit het EUAA-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering, waarbij tevens geweld wordt gebruikt door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de colectivos (EUAA Venezuela, november 2023, p. 25-29; p. 44 e.v.). Dit zogenaamde politioneel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid. Uit de beschikbare landeninformatie kunnen een aantal profielen worden gedistilleerd die in het kader van deze repressie kunnen worden geïdendeerd of vervolgd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente (universiteits)onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten (EUAA Venezuela, november 2023, p. 62 e.v.).

De geraadpleegde bronnen gaven aan dat de reactie van de staat op demonstraties en uitingen van afwijkende meningen verschoven is van grootschalige naar gerichte repressie, waarbij de autoriteiten zich op specifieke profielen richten om verdere demonstraties en uitingen van onvrede te ontmoedigen. Deze evolutie valt volgens de geraadpleegde bronnen te verklaren door het lagere aantal demonstraties tegen het regime en de oppositie die op minder steun van de bevolking kan rekenen, waardoor de gevestigde autoriteiten zich minder bedreigd voelen, maar ook de Venezolaanse autoriteiten die op zoek zijn naar internationale legitimiteit en zich terughoudender opstellen door de onderzoeken van de VN-missie en het Internationaal Strafhof. De huidige repressie is gericht tegen degenen die als "binnenlandse vijand" worden beschouwd, waarbij afwijkende meningen of kritiek op de regering vaak strafbaar worden gesteld. Het aanpakken van politieke tegenstanders omvatte onder meer 'buitensporig gebruik van geweld, willekeurige opsluiting, marteling en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, buitengerechtigke executie en gedwongen verdwijning. Bronnen gaven aan dat repressie en het aanpakken van afwijkende meningen deel uitmaken van een beleid van criminalisering dat door de regering is ingesteld. Kleinschalige protesten worden nog steeds onderdrukt door de autoriteiten, maar in het geval van grootschalige protesten wachten de autoriteiten meestal tot het protest is afgelopen en arresteren ze later de leiders of organisatoren, of degenen die zeer luidruchtig waren. De autoriteiten hielden naar verluidt ook familieleden van deze mensen vast om duidelijk te maken dat het risico van het organiseren of leiden van of deelnemen aan een protest zich kan uitstrekken tot de familie (EUAA Venezuela, december 2023 p. 62-65). Uit de landeninformatie blijkt dat de regering de onderdrukking van protesten delegeert aan criminele groeperingen in een poging om internationale controle te ontlopen, politieke kosten te minimaliseren en beschuldigingen van buitengerechtigke executies tegen te gaan (EUAA, Venezuela, november 2023, p. 65).

De colectivos oefenen een gedeeld bestuur uit dat kan worden beschouwd een hybride politieke orde, waarin zij het territoriale domein deelt met de staat, die op parallelle of overlappende wijze optreedt, waarbij de colectivos handelen ten gunste van de belangen van de regering en de regering handelt ten gunste van de groep. Colectivos hebben ook effectieve territoriale controle over sommige gebieden van het land, leggen er sociale normen op, controleren de distributie van openbare diensten en programma's, en oefenen controle uit op de politieke activiteiten. De colectivos zijn ook de feitelijke dienstverleners in verschillende gebieden. Colectivos fungeren ook als paramilitaire stoottroepen om antiregeringsdemonstraties en politieke dissidenten de kop in te drukken (EUAA, Venezuela, november 2023, p. 42-44).

Vanaf begin 2024 nam ook de repressie ten aanzien van de oppositie toe, doch uit de landeninformatie blijkt dat deze repressie gelinkt is aan specifieke profielen (CEDOCA, COI Focus “Venezuela. Situatieschets”, 26 september 2024, p. 14). Zo arresteerden de autoriteiten begin januari 2024 32 personen, waaronder militairen, voor hun betrokkenheid in vermeende samenzweringen om de president te vermoorden. Ook werd op 11 februari 2024, een vooraanstaand expert op het gebied van defensie en veiligheid en hoofd van de ngo Control Ciudadano, gearresteerd en wordt beschuldigd van betrokkenheid bij een van de vijf militaire samenzweringen die de regering beweert te hebben ontdekt. De regering richtte zich ook tegen Machado's partij Vente Venezuela, waarbij eind 2023 en begin 2024 vijf van haar regionale coördinatoren werden gearresteerd en op 20 maart 2024 arrestatiebevelen werden uitgevaardigd tegen enkele van haar naaste medewerkers. Twee van hen werden gearresteerd, terwijl nog eens zes van haar medewerkers hun toevlucht zochten in de Argentijnse ambassade en er asiel kregen. Maduro verhinderde deze zes medewerkers vervolgens de ambassade te verlaten waardoor deze personen hier tijdens de presidentsverkiezingen nog steeds opgesloten zaten. Foro Penal meldde dat in de eerste helft van 2024, 114 personen werden gearresteerd in politiek gemotiveerde zaken waarvan 102 personen banden hadden met Machado en González. Zo'n 77 van deze arrestaties vonden plaats na de start van de officiële verkiezingscampagne op 4 juli 2024. Onder de gearresteerden bevonden zich 27 mensen die werkten voor Machado's partij, Vente Venezuela. Hoewel González en Machado grotendeels hun kiescampagne konden voeren, hebben de Venezolaanse autoriteiten mensen die hun campagne steunden, lastig gevallen. Ze sloten restaurants of hotels die Machado gebruikte, en arresteerden mensen die logistieke diensten leverden, zoals geluidsapparatuur voor haar bijeenkomsten.

Verder blijkt ook dat de verkiezingsuitslagen en de weigering van de president om de uitslagen vrij te geven leidden tot demonstraties over het hele land (CEDOCA, COI Focus “Venezuela. Situatieschets”, 26 september 2024, p. 15). Reeds de dag na de verkiezingen braken spontane demonstraties uit, waarbij demonstranten standbeelden van voormalig president Hugo Chávez omverwierpen, campagneposters van Maduro verbrandden en probeerden wegen te blokkeren. Demonstranten gingen massaal de straat op in de hoofdstad Caracas waarop politie en leger in grote getalen werden ingezet, vergezeld door colectivos. Opvallend was dat de protesten in tegenstelling tot eerdere jaren, grotendeels ontstonden in de armere volksbuurten, traditionele bastions van het chavismo. De Venezolaanse politicoloog José Vicente Carrasquero verklaart hierover in de Colombiaanse krant El Tiempo dat Maduro de steun van de arme wijken heeft verloren. *“Je kunt geen steun krijgen als mensen honger hebben, als je ze vier tot vijf uur per dag zonder elektriciteit zet en een paar keer per week zonder water”,* aldus Carrasquero. De grotendeels vreedzame demonstraties werden gewelddadig toen de politie traangas en rubberkogels gebruikte om de menigte uiteen te drijven. Op 31 juli 2024 waren er zeventien doden gemeld, samen met meer dan duizend arrestaties. Hierbij werden ook leidende oppositiefiguren zoals Freddy Superlano, de coördinator van de partij Voluntad Popular, en opvolger van Guaidó, gearresteerd. Beide oppositieleiders, Machado en Edmundo González, zaten sinds de verkiezingen ondergedoken op een geheime schuilplaats en vertoonden zich slechts sporadisch in het openbaar. Op 2 september 2024 vaardigde het Openbaar Ministerie een arrestatiebevel uit tegen González. Enkele dagen later, op 8 september 2024, slaagde González erin Venezuela te verlaten en vloog hij naar Spanje waar hij asiel kreeg.

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek dan wel omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging verschilt naargelang het profiel en de individuele omstandigheden.

Aldus, het loutere gegeven dat een verzoekers vallen onder een bepaald risicoprofiel of in mindere of meerdere mate politiek actief waren, volstaat niet om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. Dit is echter afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoekers van internationale bescherming om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigen te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico voor de verzoekers moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt, waarbij van hen mag worden verwacht dat zij concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van hun profiel dreigende worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekers zullen worden blootgesteld aan vervolging bij terugkeer naar hun land van herkomst, moeten hun individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela, zoals deze blijken uit objectieve bronnen.

In casu wordt niet betwist dat de verzoekers in het verleden hebben deelgenomen aan protesten. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissingen terdege gemotiveerd dat de *“Uit uw verklaringen en die van uw man blijkt dat u noch uw familieleden politieke activisten waren. U stelde dat u niet politiek actief was,*

maar wel achter de oppositie stond (CGVS, p.9). U verklaarde dat u vaak deelnam aan protestacties, maar gewoon als deelnemer (ibid.). Na 2018 stopte u ook met deel te nemen aan deze grote protesten om bij de kinderen te blijven, maar ging u wel nog naar kleinere acties (ibid.). Uw echtgenoot bleef wel naar deze grotere protestacties gaan (ibid.), maar ook hij steunde gewoon de oppositie en was enkel een deelnemer aan de protesten (CGVS 2325612, p.8). Hij verklaarde dat hij tijdens de protesten niets deed en gewoon observeerde (ibid.). Hij trommelde wel verschillende personen op om aan de protesten deel te nemen (ibid.). Hieruit blijkt dat zowel uw politieke activiteiten als die van uw man zich beperkten tot uw en zijn deelname aan protesten, waarbij jullie geen bijzondere, hoge noch zichtbare functie vervulden. U verklaarde bovendien dat u nooit problemen kende tijdens de protestacties (CGVS, p.9). Ook stelde u dat u geen ernstige problemen had omwille van uw steun aan de oppositie (CGVS, p.14). Wanneer uw man werd gevraagd of hij ooit problemen kende tijdens de protestacties zei hij dat hij enkel problemen had met de gemeentes (CGVS 2325612, p.8). Hij verklaarde geen voordelen te krijgen omdat hij de oppositie steunde (ibid.). Ook zei hij dat hij niet bedreigd werd omwille van zijn deelname aan protestacties (CGVS 2325612, p.12). Uit jullie verklaringen kan niet worden afgeleid dat jullie persoonlijk gezocht of gevisieerd werden door de autoriteiten of paramilitaire organisaties. Bovendien konden zowel u als uw man geen foto's of ander bewijsmateriaal voorleggen van jullie deelname aan de protesten (CGVS, p.10 + CGVS 2325612, p.8). Jullie hadden foto's, maar raakten deze toevallig kwijt (ibid.). Het is merkwaardig dat u en uw man aan zoveel protesten deelnamen, maar hier geen enkele foto of ander bewijsmateriaal van hebben.

U slaagde er niet in aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw deelname aan de protestacties en de deelnames van uw man niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten. U gaf aan dat de overheid ervan op de hoogte was dat u en uw man deelnamen aan de protesten, maar dit was enkel een veronderstelling (CGVS, p.9-10). Uw man zei dan weer dat de overheid niet zozeer op de hoogte was van jullie deelname, maar wel de gemeenteraad (CGVS 2325612, p.8). Hij stelde dat de gemeenteraad alles observeerde (ibid.). Bovendien haalden u of uw man geen problemen aan omwille van jullie deelname aan de door u vernoemde protesten. U en uw man stelden enkel dat u en uw gezin geen klapboxen kregen omdat jullie niet ingeschreven stonden bij de Partido Socialista Unido (PSUV) of een vaderlandkaart hadden (CGVS, p.12 + CGVS 2325612, p.8, 10-11). Daarenboven konden jullie zonder grote problemen op een legale manier jullie paspoorten aanvragen en het land verlaten (CGVS, p.10-11 + CGVS 2325612, p.9-10).

Alhoewel ze actief deelnamen aan het maatschappelijk leven in Venezuela, blijkt uit hun verklaringen geenszins dat zij problemen hebben ondervonden omwille van de deelname aan protesten. Uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt evenmin dat zij heden uiting geven aan afwijkende meningen of significant kritiek uiten op de Venezolaanse overheid. Dit is kritiek die de Venezolaanse autoriteiten beschouwen als bedreigend voor het voortbestaan van het huidige regime. Daarbij kijken de autoriteiten naar de aard, het bereik en de impact van de kritiek. Hoe meer sprake is van een concrete kritische boodschap aan (een bepaald onderdeel van) het regime, met de kritiek een grotere groep mensen wordt bereikt, en de geuite kritiek anderen meer aanzet tot verzet tegen de autoriteiten, des te eerder is de kritiek significant. Dergelijke elementen liggen *in casu* niet voor. *Überhaupt* liggen er geen elementen voor waaruit blijkt dat verzoekende partijen kritiek uiten op de Venezolaanse overheid. Evenmin maken verzoekende partijen aannemelijk dat ze uiting geven aan een mening die door de Venezolaanse overheid als afwijkend of als een kritiek op hen kan beschouwd worden. Ook blijkt niet dat verzoekende partijen geassocieerd worden met mensen die kritiek uiten op de Venezolaanse overheid of met personen met een hoger profiel in oppositiegroepen. Er liggen geen elementen voor waaruit blijkt dat de zij door deelname aan protestbetogingen heden worden beschouwd als lid van een oppositiepartij.

Het argument dat hun deelname aan betogingen bij de autoriteiten bekend is door het bestaan van plaatselijke toezichtcomités die juist tot taak hebben de bevolking op plaatselijk niveau of zelfs in buurten te observeren en te controleren, teneinde Venezolanen te kunnen identificeren die het zittende regime niet steunen, onder verwijzing naar algemene informatie, kan niet overtuigen. Verzoekers brengen geen concrete argumenten of elementen bij waaruit enigszins zou kunnen worden afgeleid dat de lokale overheden op de hoogte zouden zijn van hun deelnames aan deze protesten. Overigens tonen zij niet aan dat indien deze lokale overheden hiervan op de hoogte zouden zijn, in hun hoofde een grond voor vervolging zou uitmaken of zij hierdoor een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Gelet op het voorgaande kan de Raad ook niet anders dan vaststellen dat het politiek activisme van verzoekers zeer beperkt bleef. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit kan blijken, dat zij omwille van hun activiteiten in het verleden de aandacht zullen trekken van de Venezolaanse autoriteiten. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, blijkt nergens uit dat verzoekende partijen als zodanig worden gepercipieerd dat zij een bedreiging zouden kunnen vormen voor de Venezolaanse overheid.

Volgens verzoekers is in het weigeren van de vaderlandskaat "intrinsiek politiek", omdat het boekje niet louter een formaliteit is. Verzoekers verwijzen naar algemene informatie van EUAA stellende dat het een instrument is om de bevolking te controleren alsook dat het de opvolger lijkt te zijn van de oude Tasconlijst. Verzoekers bevestigen in het verzoekschrift dat zij halsstarrig weigeren om een dergelijke vaderlandskaat te krijgen. Verzoekende partijen betogen dat ze gediscrimineerd werden in die zin dat dat hen de toegang ontzegd werd tot sociale en economische voordelen die essentieel zijn om te overleven. Ook ondervonden zij aanzienlijke moeilijkheden en belemmeringen bij het verlaten van hun land. Het feit dat sociale uitkeringen zijn voorbehouden aan houders van het Carnet de la Patria, met uitsluiting van politieke tegenstanders, is zonder twijfel een discriminerende maatregel.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Carnet de la Patria bestaat sinds 2017. De Venezolaanse autoriteiten stellen dat de Carnet de la Patria is ingevoerd om de Venezolaanse bevolking te beschermen tegen de economische en sociale gevolgen van de sancties die de Verenigde Staten aan Venezuela hebben opgelegd. In februari 2020 bezaten volgens president Maduro meer dan 18 miljoen Venezolanen een Carnet de la Patria. Burgers kunnen met de kaart toegang krijgen tot voedselpakketten, door de overheid verstrekte bonussen, pensioenen, medicijnen en gesubsidieerde benzine. Ook rapporteren getuigen dat naar de kaart wordt gevraagd bij toegang tot medische zorg en bij sommige apotheken. Venezolanen die de kaart niet hebben, kunnen geen gebruik maken van de extra voordelen die de kaart biedt. Wel volgt uit algemene informatie dat de frequentie van de aan houders van de Carnet de la Patria gedistribueerde voedseldozen sterk varieert. Deze dozen zijn soms maar eenmaal per kwartaal of eenmaal per jaar beschikbaar. Ook is een Carnet de la Patria geen garantie dat voordelen zoals bonussen ook daadwerkelijk worden ontvangen. Om een kaart te verkrijgen moet een burger zich registreren op het digitale platform 'Sistema Patria'. In dit systeem staan persoonlijke en sociaal-economische gegevens over de geregistreerde personen. Hiermee hebben autoriteiten via de Carnet de la Patria beschikking over gegevens zoals geboortedatum, familiegegevens, werk en inkomen, eigendommen, medische geschiedenis, ontvangen staatsvoorzieningen, lidmaatschap van een politieke partij en het stemgedrag van de kaarthouder. Tijdens de presidentsverkiezingen van mei 2018 konden stemgerechtigden bij een kiosk in de buurt van het stembureau de Carnet de la Patria laten scannen om een bonus te ontvangen. Zij moesten dan wel een aantal persoonlijke vragen beantwoorden, waaronder de vraag op wie zij gingen stemmen. Vele Venezolanen zien het systeem van de Carnet de la Patria als een mechanisme waarmee de autoriteiten sociale controle over de bevolking uitoefenen (EUAA, Venezuela, november 2023, p. 29-31; Rijksoverheid Nederland, Algemeen ambtsbericht Venezuela 2020, 2020, p. 31-32 waarnaar wordt verwezen in de CEDOCA, COI Focus Venezuela van augustus 2023).

Op basis van de bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat verzoekende partijen door het niet-aanvragen van de Carnet de la Patria in de negatieve belangstelling van de Venezolaanse autoriteiten zullen staan of louter omwille van dit gegeven als opposanten zullen beschouwd worden. Er ligt immers geen informatie voor waaruit blijkt dat de autoriteiten of andere groeperingen personen die geen Carnet de la Patria bezitten, actief vervolgen. Er is ook geen informatie waaruit blijkt dat personen op straat gecontroleerd worden op het wel of niet bezitten van een Carnet de la Patria of dat personen direct gedwongen worden om de kaart aan te vragen. Uit landeninformatie blijkt niet dat het verplicht is om een Carnet de la Patria te bezitten. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke Venezolaan in het bezit is van deze kaart. Hoewel het ambtsbericht van Nederland vermeldt dat het niet bekend is of burgers zonder Carnet de la Patria in de negatieve belangstelling van de autoriteiten staan, maken de verzoekers niet aannemelijk gemaakt dat enkel het niet-aanvragen tot gevolg heeft dat Venezolaanse burgers als tegenstanders van het regime worden gezien. Uit de gehoren van verzoekende partijen komt niet naar voren dat zij in de negatieve belangstelling staan van de autoriteiten. De verzoekende partijen hebben niet verklaard dat ze problemen met de autoriteiten hebben gehad omdat zij geen Carnet de la Patria bezitten.

In zoverre verzoekende partijen betogen dat het feit dat zij geen Carnet de la Patria willen aanvragen leidt tot onaanvaardbare discriminatie, omdat zij hiermee geen toegang hebben tot overheidsvoorzieningen en voedselpakketten en deze discriminatie een daad van vervolging kan opleveren, faalt dit betoog. Zij tonen niet aan dat indien zij een Carnet de la Patria zouden aanvragen, deze kaart en de hiermee gepaard gaande voordelen hen geweigerd zouden worden omwille van hun eventuele politieke standpunten.

Zo al wordt aangenomen dat verzoekers aldus het voorwerp uitmaakte van discriminatoire maatregelen in de zin van artikel 9, tweede lid, b), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), naar Belgisch recht omgezet in artikel 48/3, § 2, tweede lid, b), van de Vreemdelingenwet, dient te worden benadrukt dat om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) uitmaken, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het

ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Gelet op de niet-betwiste specifieke omstandigheden in casu, met name dat verzoekers zelf weigeren een Carnet de la Patria aan te vragen, kan niet worden aangenomen dat de discriminatoire behandeling waarvan verzoekers volgens hun verklaringen het slachtoffer zouden zijn geweest dermate ingrijpend was dat fundamentele mensenrechten werden aangetast waardoor het leven in hun land van herkomst ondraaglijk was.

Hieromtrent wordt in de bestreden beslissingen terecht opgemerkt dat: *“U gaf aan dat zowel u als uw man, na jullie ontslag, nog hier en daar werk vonden (CGVS, p.11-14). Ook werden uit zowel uw verklaringen als die van uw man duidelijk dat jullie in Venezuela een netwerk hebben om op terug te vallen. Zowel u als uw man verklaarden dat jullie zowel mentale als financiële steun ontvingen van jullie familieleden (CGVS, p.11-12, 15 + CGVS 2325612, p.5, 9-10). Één van de broers van uw man heeft zijn eigen boerderij in Venezuela en zorgde ervoor dat uw man samen met hem aan landbouw kon doen (CGVS, p.11-13 + CGVS 2325612, p.5, 9). Met de opbrengst van de oogsten kon uw man bijvoorbeeld jullie nieuwe paspoorten betalen (CGVS 2325612, p.9). Ook deelde zijn broer een deel van zijn winst met jullie (CGVS, p.12). Uw man heeft ook een neef die in de Verenigde Staten verblijft waar jullie geld van konden lenen (CGVS 2325612, p.10). U verklaarde daarnaast dat uw zus wel toegang had tot voordelen van de overheid zoals de klapboxen (CGVS, p.14-15). Zij hielp jullie dan ook af en toe wanneer jullie het moeilijk hadden (ibid.). Ook uw broer was in een positie waarin hij u en uw gezin 1000 dollar kon lenen (CGVS 2325612, p.10). Via één van uw schoonbroers kon uw dochter gratis gitaar spelen en uw zoon kon gratis lid worden van een voetbalclub (CGVS, p.12). Daarnaast moet worden opgemerkt dat u en uw man, ondanks jullie economische problemen, in 2023 trouwden en om te vieren met de familie gingen gaan eten (CGVS 2325612, p.12). Dit is merkwaardig gezien jullie precaire economische situatie. Ook weigerde uw man principieel een vaderlandskaart aan te vragen (CGVS 2325612, p.11). Dit ondanks dat hij stelde dat jullie vanaf 2019 de steun van de overheid nodig hadden (CGVS 2325612, p.11-12).”*

Hoe het ook zij, het feit dat verzoekers als gevolg van hun bewuste keuze om geen Carnet de la Patria aan te vragen geen toegang hebben tot bepaalde sociale/ gesubsidieerde programma's, is in hun geval onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit hun verklaringen blijkt immers niet dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling lopen. Ook blijkt niet dat verzoekers' levensomstandigheden bij terugkeer naar Venezuela zo zullen zijn dat zij genoodzaakt zijn om een Carnet de la Patria aan te vragen.

Waar verzoekers het volgende betoog te berde brengen: *“Het is waar dat de eiser vlak voordat hij het land verliet de helft van de inkomsten van de bananenoogst die hij had verbouwd, ontving. Hij ontving dus 3.500 dollar. Dit was een vergoeding voor een jaar werk. Als de eiser deze activiteit had willen voortzetten, had hij dit bedrag opnieuw moeten investeren en had hij niet genoeg geld gehad om het volgende jaar rond te komen. Dit was onvoldoende inkomen om rond te komen. De eiser had dus "geïnvesteerd" in zijn vertrek. Omdat de 3.500\$ onvoldoende was om zijn paspoort en vliegtickets te financieren, leende hij ook 1.000\$ van zijn neef in de VS en \$1.000 van zijn broer, die timmerman is, evenals 2.000\$ van de broer met wie hij een partnerschap was aangegaan om bananen te verkopen. Dit was een lening die hij moest terugbetalen, geen inkomen. De neef en broers van de eiser konden dit geld op korte termijn lenen (de eiser had al een groot deel van dit bedrag terugbetaald dankzij zijn werk als slager in België), maar waren niet in staat om het gezin op een stabiele en regelmatige basis te helpen: dit was "eenmalige" hulp, in de vorm van een lening die moest worden terugbetaald. De broer van verzoeker, met wie hij bananen kweekte, had zijn activiteit eveneens stopgezet: de brandstofprijzen waren zodanig dat de activiteit niet langer rendabel was...”* beperken zij zich louter tot *post factum* verklaringen. Dit kan niet volstaan om aan voormelde vaststellingen enigszins afbreuk te doen en hierop een ander licht te werpen. Overigens ziet de Raad niet in waarom verzoekers, indien het hele gezin aan ondervoeding leed en verzoeker zelfs een depressie kreeg omwille van de moeilijke omstandigheden waarin zij leefden en de kinderen niet naar school konden gaan omwille van financiële redenen, zoals uiteengezet in het verzoekschrift, bij hun huwelijk met de familie op restaurant zouden gaan eten. Dergelijke elementen vallen bezwaarlijk in overeenstemming te brengen met elkaar. Overigens blijkt uit hun verklaringen dat zij op geregelde tijdstippen wel degelijk konden rekenen op hulp van familieleden. Verzoekers tonen dan ook niet aan dat zij bij een eventuele terugkeer van alle hulp verstoken zouden zijn en zelfs ook niet in hun levensonderhoud zouden kunnen voorzien derwijze dat zij in een situatie van extreme armoede zouden terecht komen.

Waar verzoekers erop wijzen dat verzoeker omwille van het ontbreken van sociaaleconomische vooruitzichten die het gevolg zijn van een beleid van repressie en discriminatie van tegenstanders een

ernstige depressie heeft gekregen die zelfs tot een zelfmoordpoging heeft geleid en dit een maatregel vormt die voldoet aan de ernstgraad om als vervolging te worden aangemerkt en zij ter zitting een verslag van een psycholoog neerleggen, overtuigen zij niet.

De Raad merkt vooreerst op dat dit attest afkomstig is van een psycholoog, die geen arts is en dus geen medische diagnose kan stellen. Bovendien wordt in voormeld attest slechts op bijzonder algemene wijze gewag gemaakt van een aantal symptomen en klachten in hoofde van verzoeker. Mede gelet op het voorgaande, blijkt daarbij niet dat of op welke wijze deze symptomen nader werden onderzocht of vastgesteld. Evenmin wordt in deze attesten ook maar enige concrete uitspraak gedaan over de precieze aard en de ernst van verzoekers verklaarde symptomen.

Waar er in dit attest ook sprake is van verschillende complexe en traumatische gebeurtenissen die verzoeker in hun land van herkomst heeft meegemaakt omwille van de politieke context en de precare en moeilijke levensomstandigheden die daarmee gepaard gaan en die door de overheid worden opgelegd te meer hij als tegenstander van het regime verschillende moeilijkheden zou hebben ondervonden, moet worden opgemerkt dat hoewel een dergelijk document het bestaan van bepaalde mentale letsels kan aantonen, het neergelegde psychologisch attest niet zonder meer het bewijs kan vormen voor de omstandigheden waarin de genoemde problemen werden opgelopen, noch voor het feit dat de letsels werden opgelopen voordat verzoekers hun land van herkomst verlieten. Een arts, en in dit geval een psycholoog, doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan deze vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen mentale problemen, maar kan nooit de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Uit het voorgelegde attest blijkt dat de bevindingen van de psycholoog louter gesteund zijn op de eigen verklaringen van verzoeker. Dat zijn psychische toestand wijst op een ernstig trauma, veroorzaakt door de belevingen in het vaderland, kan dan ook niet blijken uit dit neergelegde verslag.

In het kader van dit attest en de elementen die hierin worden opgesomd, dient vastgesteld te worden dat nergens uit dit attest kan blijken dat er in hoofde van verzoeker sprake zou zijn van bijzondere procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet. Nergens wordt immers vastgesteld dat verzoeker niet in staat kon/kan worden geacht tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud en/of tot het afleggen van coherente, gedetailleerde doorleeftde en geloofwaardige verklaringen inzake het vluchtrelaas. Overigens merkt de Raad op dat de bestreden beslissingen niet gesteund zijn op incoherente, niet doorleeftde en ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker. Op zich werpt dit psychologisch attest dan ook geen ander licht op de beoordeling dat verzoeker niet aantoonde dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van bijzondere procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing werd immers als volgt gesteld: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

U haalde wel aan dat u last hebt van depressies, maar dat het goed gaat (CGVS, p.2). U kon hier geen attesten van voorleggen en stelde dat u niet naar een psycholoog gaat omdat u uzelf en uw familie als psycholoog ziet (CGVS, p.3). Tijdens het persoonlijk onderhoud was u een aantal keer emotioneel (CGVS, p.1, 11, 14). U kreeg dan de tijd om even op adem te komen.

Verder werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedurele redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd werden en dat u in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan uw verplichten.”

Waar zij stellen dat het verkrijgen van het paspoort, met name voor hun dochter, hen meer dan zes maanden tijd heeft gekost omwille van het feit dat ze geen Carnet de la Patria had, en zij uiteindelijk deze documenten kregen door een buitensporige prijs te betalen, veel hoger dan normaal “in totaal 1100 dollar voor de vier paspoorten, waarvan 600 dollar in de vorm van smeergeld” en dat het EUAA die realiteit bevestigt, overtuigen zij evenmin. Hoewel zij in het verzoekschrift de tijdsduur voor het bekomen van deze paspoorten linken aan het gegeven dat zij geen Carnet de la Patria hadden, blijkt dit geenszins uit hun verklaringen die zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aflegden. Uit hun verklaringen aldaar blijkt bovendien dat het bekomen van nieuwe paspoorten voor henzelf geen probleem was, maar dat er “omwille van een wijziging van platform” er problemen rezen voor hun dochter (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 10). Uit geen enkel van hun verklaringen blijkt dat de lange tijdsduur voor het bekomen van paspoorten ingegeven was omwille van het gebrek aan een Carnet de la Patria of omwille van hun politieke

standpunten of betrokkenheid bij eerdere protesten. Overigens tonen zij niet aan dat de prijzen die zij hebben betaald niet stroken met wat gangbaar is.

Het wordt niet betwist dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar Venezuela mogelijk zullen worden gescreend en ondervraagd over hun activiteiten in het buitenland en de redenen waarom zij Venezuela hebben verlaten, dan wel er naar terugkeren. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de beschikbare landeninformatie (COI Focus "Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie, van 13 mei 2024; COI Focus "Venezuela: Situatieschets, van 8 augustus 2023; EUAA "Venezuela Country Focus" van december 2023) blijkt immers niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van een verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift citeren uit dezelfde landeninformatie blijkt dat de daarin vermelde informatie geen afbreuk doet aan voorgaande appreciatie. Gelet op het voorgaande kan niet *a priori* worden aangenomen dat iedere Venezolaan die vanuit het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is, een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of ernstige schade. De behandeling die een Venezolaan bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen van wie kan worden vermoed dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van worden verdacht een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant werden beschouwd, of van wie wordt vermoed dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Het is dus vooral het profiel van de betrokkene en de mate waarin hij of zij wordt beschouwd als bedreiging voor de huidige machtsverhoudingen in Venezuela die het risico op mogelijke problemen bij terugkeer bepalen en niet zozeer de vraag of iemand al dan niet een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in het buitenland, aldus het Algemeen Ambtsbericht. Er wordt daarbij vooral gewezen op dissidente militairen en oppositieleiden als risicoprofielen (Rijksoverheid Nederland, "Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020", juni 2020, p. 112-113 waarnaar in de COI Focus, Venezuela situatieschets van 8 augustus 2023 wordt verwezen; COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 13 mei 2024). De commissaris-generaal overweegt *in casu* terecht: *"De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming. Zoals eerder al werd aangehaald konden u en uw gezin zonder grote problemen op een legale manier en met jullie eigen paspoorten het land verlaten (CGVS, p.10-11 + CGVS 2325612, p.9-10). Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing."* Zoals eerder uitgebreid uiteengezet en in tegenstelling tot wat zij voorhouden, blijkt niet dat verzoekende partijen voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten of andere actoren stonden. Het louter volharden in hun betoog dat zij als opposanten zullen worden gezien zonder concrete en ernstige elementen aan te voeren die zulks aannemelijk maken, doet hierover niet anders denken. Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven en hier een beschermingsverzoek hebben ingediend, resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor verzoekende partijen aannemelijk maken dat zij bij terugkeer zullen worden geviséerd of vervolgd.

Waar zij opnieuw verwijzen naar de moeilijkheden die zij hebben gehad paspoorten te bekomen, tonen zij nog steeds niet aan dat het feit dat het enige tijd duurde om paspoorten te bekomen te wijten was aan hun politieke standpunten of dat zij hierdoor als tegenstanders werden beschouwd.

Voor zover verzoekers menen dat verzoeker psychologisch kwetsbaar is zodat de uitgebreide controle zware gevolgen kan hebben voor iemand die aan depressie lijdt en kwetsbaar is door zijn mentale toestand en derhalve naar het psychologisch verslag verwijzen dat ter zitting werd neergelegd, dient te worden verwezen naar wat hoger werd gesteld over dit psychologisch verslag. Verzoekers beperken zich louter tot hypothetische beweringen gelet op bovenvermelde informatie. Ook blijkt uit het psychologisch verslag, dat vooralsnog geen medisch attest betreft, niet dat verzoeker mentaal niet bij machte zou zijn een dergelijk onderzoek te doorlopen.

Alles samengenomen zijn er geen concrete indicaties aanwezig dat verzoekende partijen omwille van vroegere deelnames aan protesten, hun weigering om een Carnet de la Patria aan te schaffen, bij terugkeer naar Venezuela problemen zullen ondervinden met de Venezolaanse overheden en/of de *colectivos*. Verzoekende partijen maken verder niet concreet aannemelijk dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar Venezuela louter omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en (gedwongen) moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Voor zover verzoekers nog naar algemene informatie omtrent afpersing in deelstaat Lara, waarvan zij verklaren afkomstig te zijn, verwijzen, kan dit niet volstaan om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijft desbetreffend in gebreke.

Het geheel aan documenten en verzoekende partijen hun verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de huidige algemene politieke en veiligheidssituatie in Venezuela, blijken er geen concrete aanwijzingen dat verzoekende partijen bij terugkeer problemen zullen ondervinden met de Venezolaanse overheden.

In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarin wordt geconcludeerd dat verzoekende partijen de door hen aangehaalde gebeurtenissen en problemen die hen ertoe zouden hebben gebracht Venezuela te verlaten, niet aannemelijk maken. Verzoekende partijen tonen verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

Wat betreft de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In dezen verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren (...)”*.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Naar analogie met voormelde rechtspraak valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak werd veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter te wijten is aan een opzettelijk handelen of nalaten van dergelijke actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker om internationale bescherming in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat verzoekende partijen in deze context persoonlijk worden gevisieerd of dat zij behoren tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partijen tonen immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zullen worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zullen kunnen voorzien. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden gemotiveerd dat: *“U gaf aan dat zowel u als uw man, na jullie ontslag, nog hier en daar werk vonden (CGVS, p.11-14). Ook werden uit zowel uw verklaringen als die van uw man duidelijk dat jullie in Venezuela een netwerk hebben om op terug te vallen. Zowel u als uw man verklaarden dat jullie zowel mentale als financiële steun ontvingen van jullie familieleden (CGVS, p.11-12, 15 + CGVS 2325612, p.5, 9-10). Één van de broers van uw man heeft zijn eigen boerderij in Venezuela en zorgde ervoor dat uw man samen met hem aan landbouw kon doen (CGVS, p.11-13 + CGVS 2325612, p.5, 9). Met de opbrengst van de oogsten kon uw man bijvoorbeeld jullie nieuwe paspoorten betalen (CGVS 2325612, p.9). Ook deelde zijn broer een deel van zijn winst met jullie (CGVS, p.12).*

Uw man heeft ook een neef die in de Verenigde Staten verblijft waar jullie geld van konden lenen (CGVS 2325612, p.10). U verklaarde daarnaast dat uw zus wel toegang had tot voordelen van de overheid zoals de klapboxen (CGVS, p.14-15). Zij hielp jullie dan ook af en toe wanneer jullie het moeilijk hadden (ibid.). Ook uw broer was in een positie waarin hij u en uw gezin 1000 dollar kon lenen (CGVS 2325612, p.10). Via één van uw schoonbroers kon uw dochter gratis gitaar spelen en uw zoon kon gratis lid worden van een voetbalclub (CGVS, p.12).Daarnaast moet worden opgemerkt dat u en uw man, ondanks jullie economische problemen, in 2023 trouwden en om te vieren met de familie gingen gaan eten (CGVS 2325612, p.12). Dit is merkwaardig gezien jullie precaire economische situatie. Ook weigerde uw man principieel een vaderlandskaat aan te vragen (CGVS 2325612, p.11). Dit ondanks dat hij stelde dat jullie vanaf 2019 de steun van de overheid nodig hadden (CGVS 2325612, p.11-12).

Bovenstaande elementen bevestigen dat u bij terugkeer naar Venezuela niet op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.”

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekende partijen bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zullen terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014 (GK), *Diakité*, C-285/12).

Uit de informatie die voorligt, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is. Het betreft hier voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest *Diakité*.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, met inbegrip van de informatie gevoegd bij de aanvullende nota van verwerende partij van 14 november 2024, dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Aragua en Guárico, Amazonas en Bolívar thans een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de Venezolaanse staat Lara, waarvan verzoekers verklaren afkomstig te zijn, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen dit ook niet aan.

Verzoekers brengen geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. Verzoekers beperken zich tot algemene informatie met betrekking tot afpersing dat zich onder meer in deelstaat Lara zou voordoen, doch bij gebrek aan een gewapend conflict in de deelstaat Lara, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend vierentwintig door:

C. DIGNEF, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF